

STELIAN ȚURLEA

Trei femei

PROLOG

Am primit o scrisoare de la o femeie necunoscută din Pucioasa, pe nume Aurelia Feldman. Înainte s-o deschid, m-am uitat atent la ștampila înecată în tuș negru, pe care abia se distingea data de 10 ianuarie 2010. Nu cunosc în Pucioasa pe nimeni. Știu doar că e un oraș adormit, prin care am trecut o dată sau de două ori în drum spre Vârfuri, fără să constat aroganța de stațiune *high life* despre care auzisem pe când eram student. Din Pucioasa era una dintre iubitele mele iluzorii din tinerețe, care a încercat cumva să se joace cu mine de-a mâța cu șoarecele, fără niciun succes, n-a avut răbdare să-i înțeleg mesajul și s-a grăbit să se mărite cu unul care punea parul pe ea de câte ori se îmbăta și, cum o făcea cam des, l-a părăsit, iar când omul s-a dezmeticit și a vrut să se sinucidă, s-a întors la el și, ca să-i liniștească, taică-su, mare mahăr, i-a trimis pe amândoi la o misiune în străinătate, roata a șaptea la căruță. Mi-a povestit toate astea ea însăși, dintr-o răsuflare, la scurtă vreme după revoluție, după ce fuseseră rechemați în țară, când am întâlnit-o pe stradă și s-a bucurat de parcă își revăzuse marea iubire. Dar cum n-a fost nimic între noi doi, n-am apucat să mă duc după ea la Pucioasa, nu văzusem orașul în vremurile lui de glorie și n-aveam cum să-i înțeleg decăderea.

Nu-mi spunea nimic numele cu rezonanțe ebraice, dar nu mă surprindea că, în așezarea prăfuită, înțesată pe vremuri de vile și pensiuni pentru mulțimile venite la cure de ape sulfuroase, trăiseră, și mai trăiau, și evrei. Mă întrebam ce-mi putea spune femeia cu un scris caligrafic cum nu mai văzusem de multă vreme. Și care se străduise să dea de mine; scrisoarea fusese trimisă pe adresa editurii cu care colaborez de obicei și de la ei o primisem cu întârziere.

Am deschis epistola cu înfrigurare și am dat peste o pagină cu cincisprezece-douăzeci de rânduri în care Aurelia Feldman îmi mulțumea pentru o carte de-a mea pe care tocmai o citise, *Darul Ioanei*. Printre rânduri, înțelegeam că i se întâmplase o poveste asemănătoare și că o făcusem să retrăiască o veche dezamăgire. Adăuga: „Se poate întâmpla ca iubirea să eşueze, dar vina te va urmări toată viața.“ Mi se părea cam abscons, ușor melodramatic și oricum nu vedeam vreo legătură cu romanul meu.

Nu credeam că trebuie să răspund, cum obișnuiam cu fiecare scrisoare. De altfel, nici nu-și dădea adresa, nu aștepta un răspuns, fusese scrisă doar dintr-un imbold. Am așezat pagina ei peste teancul de hârtii nefolositoare care se adună pe un colț al biroului, până mă hotărâsc, odată la șase luni, să le mătur la coșul de gunoi, fără să le mai cercetez.

Fraza aceea îmi rămăsese în minte și mă obseda.

Începusem cu luni în urmă să scriu o nouă carte, pe aceasta. Mă cam împotmolisem. Recitisem de mai multe ori puținele pagini adunate, fără să înțeleg ce lipsește, ce nu se leagă, care-i firul lipsă. Brusc, mi-am dat seama că vorbele din scrisoare trebuiau să fie sensul romanului pe care-l deschideți și mi s-a luminat mintea.

Dacă aş avea cum să-i răspund, i-aş scrie:

Dragă Aurelia Feldman,
n-am pricepera să dezbat asemenea chestiuni. Eu fac pe
grozavul, de parcă aş cunoaşte tot ce s-a-ntâmplat şi aş şti
cum se îndoiaie în vânt sufletul omului. Dar adevărul îl
cunosc mai degrabă femeii ca dumneata.

ANCA

1

Era vara anului 2005 când a luat avionul spre Dublin. Pusese ceva bani deoparte, cât să-i ajungă să mănânce pizza o săptămână și să bea sucuri și-și convinsese mama să-i plătească drumul și să-i mai dea și pentru vreo păduchelniță de hotel până avea să-l întâlnească pe Michael Flatley sau pe vreunul dintre adjuncții lui și să se lămurească. Era atât de pornită să-l găsească, încât se dăduse peste cap să afle tot ce se putea din presa britanică despre succesul nebun al spectacolului *Lord of The Dance* și al celui care abia avusese premi-
era în iulie 2005, *Celtic Tiger*, despre sistemul de recrutare, despre viața personală a lui Michael, divorțul de poloneza Beata Dziaba după unsprezece ani de trai împreună, cădere-
rea lui în beții cumplite de câte două săptămâni, acuzele nefondate de viol, accidentele care mai că i-au pus cruce
carierii. Se gândea că, dacă n-o va primi, poate o convinge pe Naimh O'Brien, cu care Flatley dansa de câțiva ani, să-i deschidă ușile, măcar să se uite la ea o dată, e femeie și nu se
poate să n-o înțeleagă, o singură dată! Nu știu cum de-și convinsese mama să-i dea banii ăștia. Mama era atât de

sigură c-o să facă norocul praștie, că a insistat să-i pună pe un card o sumă de întoarcere, pe care Anca a jurat să n-o cheltuiască decât pentru zborul retur, iar dacă, prin vreo minune în care mama nu credea defel, o să se-ntâmples cum își imagina fata, să aibă să-și închirieze pentru o vreme o cameră ca lumea, că doar n-o să locuiască la hoteluri, dacă tot are șansa să ajungă dansatoare într-o trupă de succes. Nu i-a trecut prin cap să-și încrucișeze degetele la spate sau s-o tragă în piept în alt fel, era prea surprinsă și nerăbdătoare s-o șteargă, după ani de așteptare.

Săptămâna dinaintea plecării a fost cea mai fericită din viața ei! Ultima noapte a coborât fără știrea mamei în scuarul din fața blocului, un fel de curte, s-a întins pe pământ, înconjurată de iarba țepoasă și de zgomotul surd al insectelor, a privit cerul plin de stele care clipeau, unde o să meargă ea stelele or să fie altfel orânduite și e bine să le țină minte pe astea. Nu știi ce era în mintea ei. Era o beznă ușor lăptoasă, se simțea fascinată, n-a închis un ochi până s-a crăpat de ziuă.

N-a luat cu ea decât o valioară cu câteva bluze, un pulover, două perechi de blugi și două de pantofi ușori. Și o carte să citească în timpul zborului în care, mai mult decât c-o să se plictisească, se temea c-o să facă infarct de emoții. Mama a ținut s-o însoțească la aeroport. Detesta despărțirile lacrimogene, se gândea c-o să plângă ca proasta pe umărul ei și-o să se facă de răs ca o provincială, dar n-a reușit s-o convingă să rămână acasă. A fost rezonabilă, nu i-a mai repetat sfaturile pe care i le înșirase de zeci de ori în zilele dinainte, nici nu s-a văicărit că rămâne singură, în fond toată viața fusese pe picioarele ei, îi relata știrile

aflăte în zori despre vizite pe care le făcuse nu știu ce ministru nu știu unde, despre ultimele deconspirări ale comisiei care-i dădea în gât pe foștii turnători ai securității, chestii care pe ea n-o interesau nici cât negru sub unghie, dar o lăsa să vorbească dacă simțea nevoia.

La aeroport o privise de câteva ori atât de intens, că fata simțea că roșește.

– E ceva în neregulă cu mine? a întrebat-o.

– Nu, i-a spus. Doar vreau să știi că sunt mândră.

– Ei și tu, mamă! Ce-ți veni? N-a știut să-i zică altceva.

– Sunt mândră. Poate o s-ajungi să faci ce-și dorise bunică-ta.

O arunca în ceață. Nu știa ca bunica să fi vrut vreodată să danseze, ba chiar se împotrivise dorințelor ei, îi repeta la nesfârșit că e o meserie de curve, c-o să ajungă în patul unuia sau altuia chiar dac-o să aibă succes și-o să sfârșească rău. Niciun exemplu n-o clintea din convingerile ei, nicio discuție cu profesoara de balet a fetei nu-i schimba ideile. I-a amintit mamei.

– O să-nțelegi mai încolo, a spus, nu-i vremea să-ți povestesc acum.

Și asta a fost tot. Se anunța că pasagerii pentru zborul de Dublin trebuie să se prezinte la nu știu ce poartă, a strâns-o în brațe, i-a venit să plângă și, ca să nu înceapă să bocească, a luat-o la fugă. Presupunea că mama s-a dus direct acasă. N-a mai văzut-o de atunci.

Avea optsprezece ani și visa de când se știa să danseze pe scenă. Habar n-avea cât talent avea, nici măcar dacă avea, dar sigur nu dansa rău, era convinsă că n-ar face de râs pe nimeni care ar miza pe ea. A apucat-o nebunia cu dansul

când era mică, după ce văzuse la televizor o fetiță nu mai mare decât ea aplaudată minute în șir după ce se învărtise pe post de lebădă, a plâns până ce mama s-a îndurat și a înscris-o la o școală de balet. Cu condiția să nu renunțe vreodată la învățatură. A respectat-o. N-a fost premiantă, dar nici ultima, a terminat liceul cu bine și s-a înscris și la facultate, litere, unde altundeva, dacă numai limbile străine se prinseseră de ea?! Dar nu se omora să ajungă profesoară și n-avea de gând să se prezinte la facultate, o să vadă ce-o să mai fie. De când se știa, cum avea niște clipe libere, alerga la sală să danseze sau începea să se învărtă de una singură prin casă, exersând. Profesoara de dans insistase să se înscrie la conservator, n-a vrut, poate de frică. Mai degrabă fiindcă n-avea de gând să-și petreacă restul vieții lebădă pe poante. Îi plăcea baletul clasic, dar adora dansul modern și nimeni n-o putea convinge să facă altceva, mai degrabă renunța. Sau poate nici nu era atât de pasionată, doar o nebunie care avea să treacă odată cu vârsta. Cu ani în urmă văzuse un film cu dansurile irlandeze ale echipei lui Michael Flatley, s-a dat peste cap să-și facă rost de cât de multe CD-uri cu dansurile lor, pe care le știa pe dinafară și le-a imitat de i s-au tocit mai multe rânduri de tocuri. Asta voia să facă, acolo voia să ajungă. I s-a spus că-i o prostie, nimeni n-o s-o bage în seamă pe ea, venită din întunecata margine a Europei, de care Flatley nici nu auzise, chiar și dacă are norocul să se uite careva la ea, o să sfârșească în cel mai bun caz o anonimă într-o trupă celebră. Nu credea nimic până nu vedea cu ochii ei. Și, pe urmă, și anonimă într-o trupă celebră e mai bine decât să nu fie nimic! Scrisese demult la o adresă pe care o găsisese într-o revistă, n-a primit niciun

răspuns, dar credea că n-a ajuns scrisoarea unde trebuia sau adresa era greșită.

Așa că și-a convins mama s-o lase să plece. Probabil o știa încăpățânată de mică, probabil avea alte motive, fapt e că, după multe insistențe, a acceptat.

A găsit ușor adresa din Dublin. Era o puștoaică fâșneată, vorbea englezește ca orice englezoaică, o tot întrebau dacă e din sudul Londrei sau din Brighton, nu-și imagina nimeni că străbătuse continentul până la ei. Nici nu era nevoie să-i îmbrobodească cumva, nu-i interesa altceva. Doar se cam mirau că venise acolo. Aveau sistemul lor de recrutare pe care nu era să i-l explice, ce făcea ea nu intra în vederile lor, dar nici n-o respingeau pe față, poate era ceva de ea și aveau de gând s-o testeze. Multe generații de adolescente făcuseră aidoma ei în deceniul trecut și chiar mai de curând, li se părea o întârziată. I-au fixat o audiență, unde a dat din ea tot ce știa. Și pe urmă i-au spus să aștepte.

A umblat câteva zile prin Dublin. Iar într-o seară și-a permis chiar să-și ia un bilet la un concert cu banii pe care îi economisise din mâncarea la care renunțase. Nici nu se încheiase bine concertul și a simțit că telefonul mobil îi vibrează, promise un mesaj. Nu putea fi de la echipa lui Flatley, prea era seara târziu, trebuie să fi fost o greșeală și n-a citit mesajul până n-a ajuns din nou, singură, în stradă. „Vino. Mama accident grav.“ Era de la mătușa ei, singura soră a tatălui dispărut de mult. A sunat-o, dar telefonul țârâia în gol. I-a cerut detalii prin sms. N-a răspuns. Era speriată, s-a oprit la prima agenție de voiaj și a folosit cardul de rezervă pe care i-l făcuse mama să-și cumpere bilet de întoarcere. Murise până a ajuns ea în București.